

Levähtäkää vähän

Niin hän sanoi heille: ”Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän’ ”. (Mark. 6:31).

Tämän ajan ihminen on usein väsynyt. Hän on uupunut suorituspainneiden ja monenlaisten vaatimusten ja ainaisen metelin keskellä. Elämme kovin kiireistä aikaa. Joskus ihminen itsekin syyllistyy uupumiseensa. Mutta myös työpaikka, yhteiskunta, oma suoritusmaailma ja jopa väärä uskonelämä voivat aiheuttaa paineita. Tehokkuus vaatii ja vaanii kaikkialla. Kiire menee veriin ja ihmistä hallitsee jännittyneisyys. Lepo on kadoksissa kun on oltava ainaisessa vauhdissa. ”Pitää olla tekemisen meininki”, sanotaan. Koska kiirettä piisaa, on oltava myös nopeat kulkuvälineet ettei jää muiden kelkasta. On oltava nopeita autoja, pikaveneitä, tai sitten on oltava vielä nopeampia kulkupelejä: - ostetaan pienlentokone. ”Aika on rahaa”, he sanova, nuo kiitäjät. Kaiken tulee tapahtua nopeasti. Ei ole aikaa lorvailuun jos tulosta halutaan. Ja ihminen on näännyksissä ainaisessa myllytyksessä. On oltava hetki siellä, toinen täällä. Avioliitotkin - nykyisin myös avoliitot - kestävät usein vain lyhyen aikaa. Ihmisluonto kaipaa uutta ja uutta kokemusta ja nautintoa. Ihminen on kuin aalto jota tuuli ajaa takaa. Ja kaikki on rempallaan. Syynä kaikkeen voi olla myös epäluottamus Jumalaa kohtaan, epäusko. ”*Joka epäilee, on kuin meren aalto, jota tuuli ajaa sinne tänne.*” (Jaak. 1:6).

Jeesuksella on tarjolla toisenlainen elämä: ”Tulkaa ja levähtäkää vähän.” ”*Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt.*” ” (Matt. 11:28–30).

Ei Herra ole toki helppoa elämää meille luvannutkaan, mutta itse hän kuormittaa keveillä kuormilla. Hänen ikeensä, kantovaljaansa, on valmistettu kullekin sopivaksi. Sille asetettu kuorma on ihana ja kevyt. Jos kuormia tulee, ne tulevat muualta kuin Herralta. Ne ovatkin usein omatekoisia. Herra ei ole niitä lähettänyt. Sillä Kristus on Vapahtaja ja tullut kantamaan taakkojamme, ottamaan niitä kannettavakseen. Hän on antanut myös pyhän voimaansa avuksemme, ettemme olisi yksin ja omien voimiemme varassa. Vihollinenkaan ei saa meihin otetta jos meillä on oikea varustus – ja ymmärrys.

Synti on ennen kaikkea se taakka jonka hän on luvannut kantaa, viedä sen ristinpuulle ja ottaa pääl-tämme pois. Ja hän ei ole vain luvannut, vaan hän on myös tehnyt tämän suunnattoman armotyönsä loppuun asti. Hän on täyttänyt työnsä myös sen kohdalla, joka murheellisena mutta itsekkäästi kan-taa yhä syntikuormaansa ja on uupua sen alle. Se on surullista että moni tekee turhaa työtä ja kantaa raskaita taakkoja, vaikka ne on ajat sitten nostettu väkevimmille harteille. Kristus kuoli kerran noi-den taakkojen alla. Mutta samalla hän kuoli niistä pois. Synnit heitettiin kärsimysmeren synkkään syvyyteen. Niitä ei enää ole, vaikka laki niistä muistuttaakin. Mutta jos epäuskossamme niitä kan-namme, ne ovat yhä harteillamme. Kannamme usein taakkoja joita ei edes ole olemassa. Näin on syntynyt suuri valittajien ja huokailijoiden joukko, joka kerjää yhä apua ylhäältä. Mutta apua ei tai-da enää tulla koska se on jo tullut. Kristus on jo tullut ja asettanut kaiken kohdalleen. Riittää kyllä että kannamme niitä taakkoja, joita matka muukalaisuuden maassa tuo. On kannettava myös lä-himmäisten taakkoja tai otettava niitä kokonaan pois. Näin toteutamme Kristuksen lakia. Mutta syn-titaakkoja ei meillä saa olla. On neuvottava muitakin heittämään ne pois. On saarnattava lepoa Kris-tuksessa ettei hän olisi turhaan kuollut.

Kun syntimme paljastuvat, me turmeltuneen luontomme mukaisesti menemme ensiksi Mooseksen johtamaan lakiasiaintoomistoon. Sieltä saaduissa ukaaseissa meitä kehoitetaan tulemaan paljon paremmiksi ihmisiksi. Ja niin me alamme toteuttaa itseämme. Panemme pois kaikkea sitä mikä painaa ja syntiä joka meitä niin helposti kietoo. Kuitenkin kun toimimme lain mukaan, kuormamme vain kasvavat ja näännymme lopuksi niiden alle. Mutta voi meistä tulla myös näytteleviä, tekopyhiä, fariseuksia. Silloin luullaan että laki pelastaa. Kuitenkin on helpompaa lusikoida meri tyhjäksi kuin tulla omin avuin pyhäksi ihmiseksi. Silti pyhä laki kehottaa meitä tekemään jotakin näin mahdotonta ja mieletöntä. Mutta kun lakia tottelemme, olemme väärän toimiston palveluksessa.

Kun evankeliumin sana neuvoo meitä panemaan synnit pois, se kehottaa laskemaan ne Golgatan Herran ristin juurelle. Vain siellä ne voidaan ottaa pois. Sillä Kristus tuli jo ja otti pois maailman synnin. Hän sovitti ne ristillä. Mutta hän on tullut meille myös pyhitykseksi, eli muokkaamaan meitä Jumalan tahdon mukaisiksi. Vain hänellä on voima ja valta luoda meihin omaa kuvaansa. Vain hän voi pyhittää meidät. Kaikki muut konstit johtavat tuhoon ja näännymme kivireppujemme alle. Kristuksen Armoasiaintoomistoon on siis tie löydettävä. Sieltä julistetaan rauhaa ja lepoa.

Siellä, Kristuksen ristin juurella on lepopaikka. Juoskaa syntiset sinne! ”Tässä on lepo”, Herra sanoo. Ristin juurella on ihanaa ja suloista olla. Lepopaikka on laitettu Golgatalle kaikkien nähtäville, että syntiset sinne löytäisivät, ottaisivat avun vastaan ja omistaisivat sen.

Mutta monet kulkeutuvat lepopaikan ohitse. Siitä seuraa ohikulkijalle tuska ja ahdistus. On kirjoitettu: ”...Tässä on lepopaikka. Sallikaa väsyneiden hengähtää, täällä on lepo ja virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niinpä Herran sana on oleva heille vain tätä: ”Muista aina, muista aina, mieleen paina, mieleen paina hiukan sitä, hiukan tätä!” Ja niin he kulkiessaan kompastuvat ja loukkaantuvat, tarttuvat ansaan, jäävät kiinni.” (Jes. 28:12,13).

Jos emme ota vastaan armoa levoksemme, lain ankara käsi kurittaa meitä saamansa tehtävän mukaisesti. Lepo on tuolloin poissa ja jäljelle jäävät juokseminen, maitohapot, kipeät paikat - ja taakat. Ja juoksemistahan kyllä riittää.

Toiset juoksevat ihan oikein, hyvällä askelluksella, sillä he vievät evankeliumia eteenpäin. Mutta se on mahdollista vain silloin kun omatunto on puhdas ja syntitaakat ovat Jeesuksella. Tämä on oikea tie. Toiset juoksevat sen sijaan tottelemattomina ja synnin ajamina väärään suuntaan. He matkaavat pakoon niin kuin Joonan kerran Herran kutsua. Mutta tällä tiellä voi joutua valaan vatsaan, jos ei ole lähdetty saarnaamaan Herran kutsusta Niinivelle parannusta. Toki Joonakin ajallaan totteli.

Vähän on tarpeen. Paljon kanssa voi mennä voimat ja lepo jää saavuttamatta. ”Herra vastasi ja sanoi hänelle: ”Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa...” ” (Luuk. 10:43,42). Ei siis tarvita yhtä aikaa luksusomakotitaloa Vantaalla, arvosaketta Helsingin ydinkeskustassa, mökkiä Lapissa, ja lomamatkaa Karibialle. Ei, sillä lepo saattaa jäädä tuolloin vieraaksi ja elämä voi loppua yhtäkkiä. ”Haudassa ehtii levätä”, sanovat monet ja jatkavat juoksuaan. Lepo Herrassa on kuitenkin paljon ihanampaa. Herra kutsuu kaikkia luokseen levähtämään. ”Tulkaa ja levähtäkää tässä”, hän sanoo. Hitaastikin kiiruhtamalla ehtii perille. On hyvä pysähtyä joskus. On hyvä levätä välillä niin kuin Israel erämaataipaleellaan. On myös soveliasta auttaa matkakumppaneitaan tällä kuoppaisella tiellä. Mutta ihanaa on elää ristin juurella.

Autuas olet sinä, jolla on jo lepo Herrassa! Aamen.